

Драгомиръ.

Само това да не забравяте: Петровото изгонване ще бѣде тайна, но малко по малко тая тайна ще се разгласи, та...

Иванку.

Когато се случи нѣшто съ Асѣня, всичкото ще се стовари на злонамѣренниятъ, злоумишленниятъ Петра, а ние, като преданни слуги на Асѣня и вѣрни синове на отечеството ще се въоружимъ противъ Асѣнювъ врагъ и ще запазимъ престолътъ отъ злоумишленниците... Разбирашъ ли, Милко?

Исакъ (се показва, чисти потътъ на челото си и се вълнува).

Драгомиръ,

Такива работи тѣй ставатъ, Иванко. Който не ще така, нѣка си сѣди и нѣка остава слуга на другитъ.

Иванку.

Добръ, добръ... Не бой се, азъ нѣма да измѣнижъ.

Драгомиръ.

Това го азъ знаижъ. Но трѣба вече да вървижъ (тръгнува, но пакъ се повръшта) Ами отъ Цариградъ има ли нѣшто? Азъ забравихъ да питамъ Исака.

Иванку.

Отъ Цариградъ вѣститъ сж добри: штомъ стане нужда — и императорскитъ легиони сж тука.

Милку.

Азъ отдавна мисляхъ да ви поговорижъ за това. Не може ли безъ тѣйзи легиони? Тъ не сж и не могатъ да бѣдѣтъ приятели на българското царство.

Драгомиръ.

Работата не е играчка, Милко, и за то трѣба да сме готви отъ всѣка една страна. Знаеме ли какво ще ни се случи?